

Vypraveno

dne 15. 2. 2017

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 15. 2. 2017
podpis: *[Podpis]*

MVCRP018L00V

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1097r

V Praze 6. 2. 2017

Č. j.: MV-145171-4/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal „, nar. uzalém-Palestina, (dále též „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 19. 9. 2016, č. j.: VS-2090/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), do které se souhlasem matky zahrnuta nezletilá dcera „, nar. Teplice - Česká republika, (dále též „nezletilá žadatelka“), oba státní občané Státu Palestina, trvale bytem „, právně zastoupeni Ph.D., advokátem Advokátní kancelář se sídlem Bolzanova 1, 115 03 Praha 1, i.s. M a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje podal žadatel dne 1. 4. 2015 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 5. 5. 2015. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt s platností od 27. 5. 2011, předtím pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza nad 90 dní od 3. 10. 2002 do 3. 4. 2005 za účelem studium, dále oprávnění k dlouhodobému pobytu od 4. 4. 2005 do 10. 11. 2009 za účelem studium, a dlouhodobému pobytu od 11. 11. 2009 do 5. 1. 2012 za účelem zaměstnání. Nezletilá žadatelka má povolen trvalý pobyt na území České republiky od 19. 7. 2012, a to za účelem společné soužití cizinců. Žadatel je ženatý, manželství se státní občankou Státu Palestina, nar. 10. 6. 1980, Jeruzalém - Palestina, uzavřel dne 18. 8. 2007 (Qatana - Palestina). Z manželství se narodila dne 1. 1. 2010 dcera, kterou žadatel se souhlasem její matky zahrnul do předmětné žádosti, a dne 10. 9. 2015 syn, nar. 10. 9. 2015, státní občan Státu Palestiny. V případě žadatele a nezletilé žadatelky jde o jejich druhou žádost udělení státního občanství České republiky.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenovaných o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm.

a) správního řádu přerušeno do 12. 7. 2016 a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 1. 4. 2015 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Vyžádané listinné podklady obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 23. 5. 2016.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě po dobu, která společně s předcházejícím oprávněným pobytem na území České republiky dosahuje alespoň 10 let, žadatel podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky splňuje. Uvedenou podmínku však nesplňuje nezletilá žadatelka, která má povolen trvalý pobyt na území České republiky ode dne 19. 7. 2012, a ke dni podání žádosti délka jejího trvalého pobytu tudíž nedosahuje 5 let.

Oba žadatelé pak splňují podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky skutečně zdržovali alespoň v rozsahu jedné poloviny zákonem stanovené doby trvalého pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 2. 5. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech. Nezletilá žadatelka jako osoba mladší 15 let splnění uvedené podmínky neprokazuje.

Splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky žadatel neprokazuje, neboť doložil, že v minulosti absolvoval úplné vysokoškolské studium na vysoké škole, na které byl vyučovacím jazykem jazyk český, tzn. po dobu delší než dobu stanovenou v citovaných ustanoveních, jež požadují absolvování studia na takovéto škole alespoň po dobu 3 školních let. Tuto podmínku nemusí nezletilá žadatelka splňovat, protože je ke dni podání žádosti mladší 15 let.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že oba žadatelé splňují též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušili závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území

České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které jsou přihlášení k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Nezletilá žadatelka s ohledem na svůj věk splnění této podmínky neprokazuje.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatel taktéž splňuje, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi. Nezletilá žadatelka splnění této podmínky neprokazuje.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky. Vzhledem k tomu, že jde o společnou žádost otce a jeho nezletilé dcery, přičemž žadateli nelze české státní občanství udělit, nelze s ohledem na zásadu jednotného občanství rodičů a dětí udělit české státní občanství ani nezletilé žadatelce. Ministerstvo vnitra proto nevyužilo možnost prominout žadatelce splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky na základě §15 odst. 1 tohoto zákona.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2016, které bylo žadateli doručeno dne 21. 9. 2016, podal žadatel dne 30. 9. 2016 včasný rozklad prostřednictvím svého právního zástupce včetně jemu udělené plné moci a substituční plné moci pro Mgr. ~~Janouškovi~~.

V rozkladu žadatel uvádí, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepříkrovné, a to z několika důvodů. Dle jeho mínění se správní orgán nevypořádal se svým tvrzením, dle něhož žadatel ohrožuje bezpečnost státu, které nijak nezdůvodnil a které pokládá v jeho případě za nelogické. Domnívá se, že správní orgán tak jednak porušil základní zásady činnosti správních orgánů obsažené ve správním řádu, stejně jako ustanovení týkající formy a obsahu vydávaných rozhodnutí. Žadatel má za to, že v řízení byla ve vztahu k jeho osobě porušena ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, že zásadním způsobem bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a že vydané rozhodnutí je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (především s rozsudkem č.j. 2 As 31/2005).

Dle názoru žadatele není sporu o tom, že je dána pravomoc správního soudu rozhodovat o žádosti. Správní orgán však zcela opomíjí citovat zákonné rozhodnutí, na jehož základě jeho žádost zamítl. Uvedení zákonného ustanovení, na jehož

základě bylo ve věci rozhodováno, je považováno za esenciální náležitost každého správního rozhodnutí, a jeho absenci je nutno považovat za zásadní vadu takového rozhodnutí, které je nutno označit za nezákonné.

Žadatel namítá, že správní orgán konstatuje, že žadatel sice splnil veškeré podmínky, jejichž splnění zákon vyžaduje, aby státní občanství mohlo být uděleno, avšak i přesto mu není státní občanství uděleno, přičemž správní orgán tuto skutečnost odůvodňuje fakticky jednou větou v samém závěru, kde lakonicky konstatuje, že „Ministerstvo vnitra žádost zamítá z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, jak je uvedeno v citovaném ustanovení.“ To je jediný důvod pro neudělení státního občanství, i přesto, že jinak splňuje veškeré zákonné podmínky. Žadatel se domnívá, že napadené rozhodnutí není řádně zdůvodněno, a proto je pro nedostatek důvodů shledává nepřezkoumatelné. Dle jeho úsudku není v napadeném rozhodnutí uveden důvod, pro který bylo udělení státního občanství zamítnuto, kdy správní orgán namísto odůvodnění, co bylo důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti, toliko cituje příslušné zákonné ustanovení. Žadatel v tomto ohledu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (zřejmě písařským pochybením v rozkladu uveden Nejvyšší soud) č.j. 3 As 60/2006) a usuzuje, že i přes možnost odkazu na dané zákonné ustanovení správní orgán nemůže pouze ocitovat příslušné zákonné ustanovení, ale musí případ individualizovat a uvést zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však žadatel nemá možnost se dozvědět, zda se Policie České republiky či zpravodajské služby domnívají, že ohrožuje bezpečnost státu, životy a zdraví nebo něco úplně jiného. Proti takovému rozhodnutí, tvrdí žadatel, nemá vůbec žádnou obranu, nemůže se fakticky ani bránit proti zamítnutí jeho žádosti, když mu není známo, který z uváděných důvodů vedl k zamítnutí jeho žádosti. Přitom z textace napadeného rozhodnutí je zjevné, že takovým důvodem nejsou všechny citované důvody, kdy správní orgán toto vylučuje právě doslovným předpisem zákonného ustanovení. Odůvodněním napadeného rozhodnutí a postupu správního orgánu je pouze citace zákonného ustanovení, kdy Nejvyšší správní soud takový postup při odůvodňování rozhodnutí správního orgánu odmítá.

V závěru rozkladu žadatel cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 31/2005-78, ze dne 4. 5. 2006, následující výňatky : „státní orgán musí při svém rozhodování postupovat v rámci zákona, jak plyne z obecného ústavního příkazu zakotveného v článku 2 odst. 3 Ústavy ... musí se vyvarovat diskriminace a libovůle, jak Nejvyšší správní soud zdůraznil např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2002, sp. zn. 2 Ans 1/2005; a celkově musí dodržovat příkazy, které pro něj plynou z jeho zahrnutí do mechanismu veřejné správy v moderním demokratickém, ústavním a právním státě.“ a „ ... tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“

S ohledem na výše uvedené žadatel navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V souladu se zákonem o státním občanství České republiky lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, který kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 tohoto zákona, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice, a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto zákona zároveň nenaplní státobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn: Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Vzhledem k tomu, že žadatel podal společnou žádost, byla tato skutečnost zároveň vzata v úvahu i ve vztahu k nezletilé žadatelce zahrnuté do žádosti.

Z uplatněných rozkladových námitek je zřejmé, že žadatel v podaném rozkladu zpochybňuje postup Ministerstva vnitra v daném státoobčanském řízení uplatněný ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky, aniž by však vzal v úvahu tímto ustanovením založený speciální procesní režim aplikovaný v takovýchto případech. Lze shrnout, že dle úsudku žadatele je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť v něm není uvedeno ustanovení, na jehož základě byla jeho žádost o udělení českého státního občanství zamítnuta, a napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno. Žadatel též namítá, že neměl možnost seznámit se s obsahem získaných stanovisek bezpečnostních služeb a fakticky se tak proti takovému rozhodnutí bránit.

Z obsahu předmětného rozhodnutí je však nesporné, že tyto žadatelovy námítky postrádají opodstatnění. Dle názoru ministra vnitra je nezbytné v posuzované věci nejprve upozornit na mylné tvrzení v podaném rozkladu související s údajnou zásadní vadou, kterou žadatel vytýká výrokové části napadeného rozhodnutí. Žadatel tvrdí, že ve výrokové části není uvedeno zákonné

ustanovení, na základě kterého bylo o jeho žádosti rozhodnuto. Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je přitom nesporně vedle ustanovení § 11 zákona o státním občanství České republiky, zakládajícího věcnou kompetenci Ministerstva vnitra, citováno též ustanovení § 22 odst. 3 tohoto zákona, na jehož základě byla žadatelova žádost o udělení českého státního občanství zamítnuta. Námitku, kterou žadatel označuje jako zásadní vadu napadeného rozhodnutí, jejímž následkem by měla být jeho nezákonnost, tak s jistotou vyvrací znění výrokové části tohoto rozhodnutí. Na okraj ministr vnitra poznamenává, že žadatelova citace z odůvodnění napadeného rozhodnutí v této spojitosti je nepřesná.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelem považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadatelů z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadatelů. K tomu je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 /*Kodeks postępowania administracyjnego*/, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 /*Ustawa o obywatelstwie polskim*/).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno zmínit, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Námitku žadatele, dle níž předmětné řízení bylo projevem libovůle a napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněnou.

K obecnému odkazu žadatele na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a tři vybrané judikáty zabývající se otázkou nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí a zásadou zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení nelze než uvést, že jsou v daném případě zcela nepřipadné (rozsudek č.j. 2 As 31/2005-78, ze dne 4.5.2006, rozsudek č.j. 2 Ans 1/2005-57, ze dne 28. 4. 2006, a rozsudek č.j. 3 As 60/2006, ze dne 24. 1. 2007). V této spojitosti považuje ministr vnitra za potřebné zdůraznit, že jde o judikáty vydané před účinností aktuálně platného zákona o státním občanství České republiky, přičemž tato skutečnost má v předmětné věci důležitý význam (posledně citovaný judikát se pak zabývá vadami rozhodnutí krajského soudu). Judikatura totiž vesměs řešila případy, kdy dřívější právní úprava předpokládala odůvodnění rozhodnutí v rozsahu daném obecnou úpravou správního řízení (či jej výslovně neomezovala), ale orgán rozhodující ve věci své rozhodnutí řádně neodůvodnil, což zapříčinilo jejich nepřezkoumatelnost v rámci správního soudnictví. V posuzovaném případě jde však o odlišnou situaci, kdy zákonodárce z určitých důvodů výslovně vymežil obsah a rozsah odůvodňování rozhodnutí. Ministr vnitra se samozřejmě ztotožňuje s tím, že správní rozhodnutí mají být v zásadě odůvodněna. To ovšem neznamená, že zákonodárce nemůže z důležitých, v demokratické společnosti akceptovatelných, důvodů stanovit výjimku z takového pravidla. Fakt, že jsou bezpečnostní důvody obecně vnímány též jako jeden z legitimních důvodů omezování základních lidských práv, je zjevný nejen z českého ústavního pořádku, ale i z mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána, jakož i z judikatury vrcholných českých i mezinárodních soudů. Tím spíše pak jsou taková omezení akceptovatelná v případě, že nejde o základní lidské právo, ba dokonce nejde vůbec o veřejné subjektivní právo (neboť veřejné subjektivní právo na udělení státního občanství na žádost v České republice neexistuje). V tomto kontextu lze argumentovat rozsudkem Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 7. 2007, č.j. 4 As 75/2006-52, v němž jmenovaný soud dospěl mimo jiné k závěru, že „Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“ s tím, že „Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem vyloučeno) je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou.“ Žadatel tak v rozkladu zjevně opomíjí vyloučení soudního přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, upravené v § 26 tohoto zákona, a to v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zákaz vyloučení soudního přezkumu vztahuje výhradně k základním právům. Ministr vnitra rovněž podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství, dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný.

K tomu lze dále uvést, že žadateli sice nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Právo žadatele obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Dle názoru ministra vnitra lze shrnout, že v daném případě správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu v řízení tak, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to způsobem a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu a požadavky uvedenými v § 2 odst. 4 správního řádu. Ministr vnitra má za to, že správní orgán prvního stupně se v dané věci důsledně řídil zásadou ochrany veřejného zájmu, plně respektoval zásadu nestranného a rovného přístupu, jakož i zásadu legitimního očekávání. Zásada materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu byla tudíž v posuzovaném případě nesporně naplněna. K tomu ministr vnitra podotýká, že se zřetelem na význam institutu státního občanství Ministerstvo vnitra v každém jednotlivém státoobčanském řízení nestranně a podrobně posuzuje veškeré shromážděné podklady a zevrubně zkoumá, zda jsou komplexně splněny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, popř. zda jsou dány důvody k jejich prominutí vyplývající ze zákona o státním občanství České republiky, a toliko v případě, kdy dojde ke kladnému závěru, rozhodne o vyhovění žádosti o udělení českého státního občanství.

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního

soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě.

V posuzovaném případě pak nelze opomenout, že ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky již potvrdil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11.10. 2016, sp. zn. Pl ÚS 5/16, vyhlášeného ve Sbírce zákonů pod č. 393/2016, jímž zamítl návrh na zrušení citovaného ustanovení. Ústavní soud dospěl k závěru, dle něhož „konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní.“ (bod 61 odůvodnění).

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*).

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelovu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, jeho integraci do české společnosti, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda

bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadateli nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

Pokud jde o nezletilou žadatelku zahrnutou do žádosti o udělení státního občanství České republiky, ministr vnitra se plně ztotožňuje se závěry prvostupňového správního orgánu, které se opírají o obecně uznávanou zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí (srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j.: As 142/2013-29). Vzhledem k tomu, že nezletilá dcera žadatele je s ohledem na svůj nízký věk zcela závislá na svých rodičích, a dosud není schopna se samostatně do české společnosti integrovat, Ministerstvo vnitra při respektování zásady jednotného státního občanství rodičů a jejich nezletilých dětí rozhodlo nezletilé žadatelce splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky neprominout a žádosti o udělení českého státního občanství nevyhovět i ve vztahu k ní.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

